

Η Ελληνίδα φωτογράφος που μετατρέπει τον θρήνο σε (εξαιρετικό) έργο τέχνης!

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Κατάφερε να «χωρέσει» τον βουβό πόνο των Ελληνίδων, που επέλεξαν να ζουν σε μαύρο φόντο, θρηνώντας για τον χαμό των αγαπημένων τους, μέσα στο φωτογραφικό κάδρο της. Με απλό και συνάμα διεισδυτικό τρόπο αποτύπωσε τις μορφές τους, δίνοντας ταυτόχρονα στον θεατή την ευκαιρία να «κρυφοκοιτάξει» στην προσωπική ιστορία καθεμιάς από αυτές. Και μπορεί στα μέρη μας το όνομά της να μη μας λέει και πολλά, ωστόσο στην Αυστραλία όπου γεννήθηκε και δημιουργεί η Ελληνοαυστραλή φωτογράφος Γεωργία Μεταξά η δουλειά της, και δη τα ιδιαίτερης αισθητικής πορτρέτα της, κοσμεί τις μεγαλύτερες γκαλερί της ηπείρου. Με αφορμή την τελευταία έκθεσή της με τίτλο «Οι θρηνούντες», που παρουσιάζεται στη National Gallery της Βικτόρια στη Μελβούρνη, η φωτογράφος μάς μιλά για την ανθρωποκεντρική ματιά που έχει στη δουλειά της, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα ότι θα ήθελε να δείξει τις λήψεις της και στο

«Η έκθεση, που αυτή την περίοδο φιλοξενείται στη Μελβούρνη, αποτελεί μια θεματική ενότητα πορτρέτων με πρωταγωνίστριες γυναίκες, ως επί το πλείστον Ελληνίδες, οι οποίες φορούν μαύρα για να δηλώσουν το πένθος τους» λέει στη «κυριακάτικη δημοκρατία» η κυρία Μεταξά. «Ολες αυτές οι γυναίκες που κάθισαν και πόζαραν για μένα έχουν αποφασίσει να φορούν για όλη την υπόλοιπη ζωή τους μαύρα. Με ενδιαφέρει πολύ φωτογραφικά ο συμβολισμός της εν λόγω πράξης. Οι εικόνες αυτές δίνουν την εντύπωση πως έχουν απορροφηθεί από το μαύρο φόντο. Αποτελούν ζωντανά ενθύμια εκείνων που έχουν φύγει από τη ζωή».

Η αφορμή για την υλοποίηση ενός πρότζεκτ που στριφογύριζε στο μυαλό της πολλά χρόνια ήρθε την εποχή που έκανε το master φωτογραφίας σε αυστραλιανό πανεπιστήμιο. «Είμαι αυτοδίδακτη δημιουργός, ωστόσο αποφάσισα κάποια στιγμή να παρακολουθήσω κάποια μαθήματα. Για τη διπλωματική μου λοιπόν έπρεπε να βρω ένα πρωτότυπο θέμα. Δεν μπορώ να εξηγήσω γιατί ασχολήθηκα με αυτή την ενότητα τη δεδομένη στιγμή. Απλά ήταν γραφτό να γίνει».

Όπως διατείνεται, η προσέγγιση των πρωταγωνιστριών της δεν ήταν καθόλου

εύκολη υπόθεση, μια και αρχικώς την αντιμετώπιζαν με διστακτικότητα. «Άκουσα πολλά «όχι» κατά τη διάρκεια αυτής της δουλειάς, που χρειάστηκε δύο χρόνια για να ολοκληρωθεί. Μάλιστα, για να βρω τα άτομα, αρχικά πήγα σε ένα γηροκομείο που γνώριζα καλά γιατί εκεί έμενε και ο παππούς μου. Πρόκειται για μια μονάδα θεραπείας για Ελληνοαυστραλούς. Ζήτησα λοιπόν να έχω μια συνάντηση με τους ηλικιωμένους για να τους μιλήσω για το project. Φυσικά δεν περιορίστηκα μόνο εκεί. Επισκέφθηκα αίθουσες όπου στήνονται παιχνίδια μπίνγκο, ενώ πήγα να γνωρίσω τα μέλη της ισπανικής και της ιταλικής κοινότητας προκειμένου να ζητήσω τη βοήθειά τους. Γιατί δεν είναι μόνο Ελληνίδες οι γυναίκες που φωτογράφισα. Προέρχονται από διάφορα σημεία της Ευρώπης, όπου το πένθος είναι αλληλένδετο με τα μαύρα ρούχα. Ακόμη και στην εκκλησία βρέθηκα».

Πώς όμως αντιδρούν οι Αυστραλοί όταν βλέπουν τα πορτρέτα αυτά;

«Θα έλεγα ότι οι αντιστοιχίες
με συμπάθεια τις γίνονται
φωτογραφίες και τα ζωγραφικά
ζωγραφικούς πίνακες»

ΤΟΥΝ
;
Ε

υπόβαθρο αυτών.

Μάλιστα, αν και συνολικά έχω δημιουργήσει 14 πορτρέτα, ποτέ ως σήμερα δεν έχουν παρουσιαστεί όλα μαζί σε μια έκθεση».

Εχοντας αφιερωθεί στη φωτογραφία πορτρέτων, η δημιουργός, που τους τελευταίους μήνες βρίσκεται στο Λονδίνο ετοιμάζοντας νέα project αλλά και αναζητώντας καινούργιες πηγές έμπνευσης, ομολογεί πως θα ήθελε να παρουσιάσει τη δουλειά της και στο ελληνικό κοινό. «Δεν έχει τύχει έως τώρα, αλλά ελπίζω να συμβεί σύντομα».

Ξεχωριστές εικόνες από το Πάσχα

Ο τρόπος εορτασμού του Πάσχα από τους Έλληνες ομογενείς της Αυστραλίας, οι Έλληνες παππούδες αλλά και πορτρέτα συμπολιτών μας που ταξίδεψαν στη μακρινή ήπειρο αναζητώντας μια καλύτερη τύχη είναι μερικές από τις «ελληνικές» θεματικές ενότητες που «γεμίζουν» το portfolio της. Ξεχωριστής σημασίας είναι και η φωτογραφική ενότητα με λήψεις που απαθανατίζουν τον εορτασμό των Θεοφανίων από τους Ελληνοαυστραλούς στον σταθμό Pier της Μελβούρνης. Το πιάσιμο του Σταυρού αποτελεί και εκεί ένα έθιμο που τιμάται ευλαβικά. Βέβαια η καταξιωμένη φωτογράφος, η οποία έχει βραβευτεί για τις ντοκιμαντερίστικες δουλειές της, έχει στρέψει τον φακό της σε πολλές... κατευθύνσεις. Μία από τις ενότητές της είναι «Νύφες και γαμπροί», για την οποία η κυρία Μεταξά ταξίδεψε έως το Πεκίνο, καταγράφοντας όχι μόνο πραγματικά ζευγάρια που πέρασαν το κατώφλι της εκκλησίας, αλλά άνδρες και γυναίκες που ποζάρουν έτσι ντυμένοι για γαμήλιους καταλόγους. Όπως λέει, ενδιαφέρεται να αποτυπώνει στον φακό της θέματα που μας αγγίζουν και μας ενδιαφέρουν όλους και έχουν μια καθολικότητα, ενώ δεν περιορίζεται στην ελληνική θεματολογία.

Η σχέση της με την πατρίδα, το επτανησιακό αίμα της (από την Ιθάκη) και η μοναδική επίσκεψη το 1997

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Μελβούρνη, ωστόσο στις φλέβες της κυλάει... επτανησιακό αίμα. Και αυτό αφού και οι δυο γονείς της έλκουν την καταγωγή τους από δύο πανέμορφα νησιά του Ιονίου. «Η μητέρα μου, που ήρθε στην Αυστραλία σε ηλικία 21 ετών, γεννήθηκε στη Ζάκυνθο. Ο πατέρας μου, από την άλλη, ο οποίος γεννήθηκε στην Αυστραλία, προέρχεται από την Ιθάκη» λέει, τονίζοντας ότι οι σχέσεις της με την ελληνική κοινότητα ήταν λίγο διαφορετικές από εκείνες που διατηρούν οι ομογενείς. «Μεγάλωσα ολίγον τι αποστασιοποιημένη. Και το μεγαλύτερο λάθος μου ήταν πως στο σπίτι μου, αν και μου μιλούσαν ελληνικά, εγώ τους απαντούσα στα αγγλικά. Αυτό σημαίνει βέβαια πως καταλαβαίνω πολύ καλά τα ελληνικά, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να τα μιλήσω με άνεση. Αρχισα να ενδιαφέρομαι για την ελληνική ιστορία της οικογένειάς μου μεγαλώνοντας, ενώ πλέον έχω μελετήσει περισσότερο και τη γλώσσα των γονιών μου».

Η μοναδική επίσκεψή της στα μέρη μας ήταν το 1997, όταν βρέθηκε μαζί με τη μητέρα της για διακοπές. Πόσο ενήμερη είναι όμως η ίδια για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ελλάδα τα τελευταία χρόνια;

«Παρακολουθώ στενά τις εξελίξεις. Με ενδιαφέρουν άλλωστε πολύ η πολιτική και η οικονομία και προσπαθώ να ενημερώνομαι για όσα συμβαίνουν».

Γιώτα Βαζούρα

Πηγή: dimokratianews.gr